

ZEUS KABADAYI

Beni Yarım Bıraktın

hayykitap
EDEBİYAT

İLK BASKI: 15.000 ADET

Beni Yarım Bıraktın

Zeus Kabadayı

..... / /

Beni Yarım Bıraktın

Zeus Kabadayı

Hayykitap - 953
Edebiyat - 211

Beni Yarım Bıraktın
Zeus Kabadayı

Hayykitap Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Kapak Tasarımı: Engin Albayrak
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

ISBN: 978-625-7479-64-6
1. Baskı: İstanbul, Şubat 2022

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Onu Aramaktan Asla Vazgeçmeyeceğim.

İnsanlar senin üzgün olmanı bekleyecekler. Her zaman yenilmiş olmanı isteyecekler. Sen kaybedince onlar sevinecek. Ne garip değil mi? İnsanlar senin iyi olmanı asla istemiyorlar. Korkma! Dünyada karma var, unutma.

Elbet herkes bir gün ettiğini bulur.

Mesela ben bazen başkalarına yaptıklarımın aynısını yaşadığımı hissediyorum, bir şekilde gelip beni buluyor yine kendi yaptıklarım.

Hayatıma çok insan girip çıktı ama yanımdaki kişiye değil, aklımdaki kişiye kaldırdım her zaman kadehimi...

Âşık olmak zor farkındayım. Fakat emin ol yalnızlık daha zor...

Bir karanlığın içindeydim. Biri ışık yakar mı diye çok bekledim, yanmadı.

Ben de karanlığa âşık oldum. Kadehimi hayalimde yarattığımı birine kaldırdım.

Çünkü her zaman hayalimde bir aşk vardı, kime gidersem gideyim bulamadım.

Hep bir eksik, hep bir noksan...

Eskiden papatyaları çok severdim, şimdi görmeye bile tahammülüm yok.

İnsanın hayal kırıkları olur olmaz zamanlarda batıyor kendi kalbine ve onlar o kırıkları hep senin toplamanı bekliyorlar.

İnsan kırılan bardaktan nasıl su içer?

İçemez ki, bir kere kırıldı çünkü. İçemez.

Zeus Kabadayı

Zeus Kabadayı, 1990 İstanbul Üsküdar doğumludur. “Hayalim”, “Karanfil” ve “Haykırış” isimli üç müzik albümü çıkardı. Youtube’da senaristliğini ve yönetmenliğini üstlendiği Yarabandı isimli dizinin aynı zamanda oyuncu kadrosunda da yer aldı.

Hayykitap’tan yayımlanan kitapları:

Beni Yarım Bıraktın, Şubat 2022

Artık Daha Güçlüyüm, Eylül 2020

Mutlu Olmak İstiyorum, Ekim 2019

Sevseydi Gitmezdi, Mayıs 2018

Beni Neden Sevmedin?, Ekim 2017

Sen bu hayatta ne yaparsan yap, her zaman aklındakini bul olur mu?

Birilerini kandırma, bunu en başta kendine yapma. Çünkü aynanın karşısına geçtiğin zaman kendini kandıramayacaksın hiçbir zaman.

Kendi gözlerinin içine bakıp, “hadi be oradan, sen kimseyi sevemezsin” diyorsun.

Aslında kimseyi sevmek değil, doğru insanı sevmek, kalbindekini sevmek önemlidir bana sorarsan.

Sen kalbindekini bulamazsan, herkesle denersen mutsuz olursun. Deneme! Bırak öylece akıp gitsin zaman...

Evet, belki yaşlanabilirsin, belki çok geç olabilir ama hiç değilse ‘ah’ almamış olursun.

Neden mi bunu söylüyorum? Çünkü ben çok ‘ah’ aldım...

Suyun nereye aktığını bilmeden, düşünmeden, öylece insanlarla oldum. Ne için? Belki severim diye...

“Belki sevmek” diye bir şey olabilir mi ya!

Belki severim...

Belkilerle hayat geçecekse git herhangi biriyle otur, bir hafta vakit geçir, sonunda elbet onun da bir şeyi hoşuna gider.

Belki bir bardak su verir, ruhuna dokunur ve seversin onu.

Keşke bu kadar kolay olabilse, biz istediğimize âşık olabilsek.

Fakat öyle olmuyor işte...

Ne sen deneme tahtasisın ne de bir başkası. Demem o ki ne sen üzül ne de bir başkasını üz. Ne senin hayallerin yıkılsın, ne de bir başkasının günahına gir.

Bazen bırakmak gerekir. Yeri geldiğinde vazgeçmeyi bilmeli insan.

Neye inandığını bilmiyorum ama benim inancım bir tek Allah’a...

Sen istersen krem peynire tap, bundan bana ne! Fakat şunu unut-mamalısın; günah var. Kimsenin günahını alma. Sen sevmiyor

olabilirsin. Fakat belki de o âşık olur, sever seni. Bunun için git oradan.

Ben ne mi yapacağım? Ben her zaman aklındakini arayacağım. Ve onu aramaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Ben yanımdakiyle değil, aklındakiyle öleceğim. Şayet öyle bir şey olursa ve ben onu bulursam sana söz veriyorum, onu asla üzmeyeceğim. Asla ve asla...

Eğer o kişiyi sen de bulursan üzme olur mu? Gel birbirimize söz verelim.

Üzdüğümüzü her fark ettiğimizde bu sözümüz aklımıza gelsin. Çünkü biz, sevdiğimiz insanların gönlünü almayı biliriz.

Hayalimdeki kişi nerede bilmiyorum, onun kim olduğunu da... Ama aklındaki benimle olamayacaksa umarım başkasıyla çok mutlu olur.

İyi dileklerimle...

Bana Bu Duyguları Yaşattığın İçin Teşekkür Ederim.

Benden gidenlerin her zaman bir nedenleri vardı. Kendimize itiraf edemesek de kimi zaman suçlu bizizdir. Ama gerçekten yürekten seviyorsak, inanıyorsak ve sadıksak neden üzülen taraf biz olalım? Neden benim kalbim kırılınsın? Hem suçlu değilim hem de kalbimi kırıyorlar! Üstelik işin garip tarafı onlar mutlular. Bu hem suçlu hem güçlü olmak değil; bu bildiğin cinayet! Önce kendine muhtaç edip sonra da ortada bırakıp gidiyorsun.

Ve biliyor musun, evet, sana gerçekten muhtacım...

Nasıl bu kadar güçlü durabildiğini bir türlü anlamıyorum. Her şeyi kabul edebiliyor, her şeyi algılayabiliyorum fakat beni sevmediğin gerçeğini asla kabullenemiyorum. Bir insan başka bir insanın gözlerinin içine dakikalarca bakıp, “seni seviyorum” deyip, ertesi gün nasıl bir anda sevmiyorum diyebilir?

Bunun bir okulu var mıdır? Eğer varsa, öğrenilecek bir şeyse gerçekten öğrenmek istiyorum.

Bu hayatta böylesine gamsız, böylesine nefret dolu olmayı nasıl başarabildin? Bu bir tiyatro, başka bir şey değil...

Biliyor musun sevgilim? Sen hayatımda hayran olduğum en ünlü oyuncusun.

Dünyanın en iyi tiyatrocusunu getir, asla senin kadar iyi oynayamaz.

Bana bu duyguları yaşattığın için teşekkür ederim sana. Bir daha kimseye güvenmemeyi öğrettiğin için teşekkür ederim. Senin sayende artık güvensiz ve sürekli şüphe duyarak yaşayacağım. Alışır mıyım? Buna da alışırım. Beni kaybettiğin için neden üzölmelisin biliyor musun? Çünkü bir dua kapısı kapandı senin için. Bundan sonra ne dünyamda ne kalbimde ne de dualarımda varsın...

Artık sen de bir eksiksin...

Umarım bundan sonraki hayatında kalbi güzel bir insana denk gelirsın. Yine de bunu diliyorum senin için. Çünkü neye inanıyorsan inan, bu dünyada karma var, unutma. Bir araba bir yere çarptığı zaman, çarptığı yer duvar bile olsa o duvar da zarar görüyor; etki tepki meselesi anlayacağın.

Artık bizim için dua etmiyorum, artık ışıklarımı söndürüyorum. Biliyorsun, ben karanlıktan korkarım, gök gürültüsünden korkarım ve de tek başıma olmaktan... Çok korkarım...

İşıklarımı söndürüp bir pencerenin önünde yağmurları seyrediyorum şimdi. Sen yoksun. Yarım kalsam da, ben varım. Kendim için varım.

Baktığım kadar varım, gördüğüm kadar duyuyor, sevdiğim kadar yaşıyorum...

Ben varım!

Ne kadar sıcak olursa olsun sen yanımda yatmadan önce camlarını bile kapatan ben... Artık geceleri camlarımı açık yatıyorum. Neden biliyor musun? Artık yalnızken kendimi daha güvende hissediyorum.

Karanlık beni terk etmez. Yalnızlık kaçıp gitmez. Tek başına olmak bana hakaret etmez. Ve içeri hırsız dahi girse bana ilişmez.

Üzgünüm, tek başıma daha güvendeyim.
**Belki yarım kalmış olabilirim ama sayende tam olmaktan
vazgeçiyorum. Kendimi böyle de kabul ediyorum.**

Evdeki çiçeklere su vermeyi unutma.
Yani umarım unutmazsın.
İyi bak kendine...

Yarım bırakanların da
yarım kalacağı bir zaman var.
Bu denge hiçbir zaman şaşmadı.
Şaşmaz.

Ne güzel demiş Mevlana,
 “Üzülme ey can!
 Doğruysan zarar gördüm deme,
 Bil ki iyiler mutlaka kazanır.
 İnan buna.
 İnanmak insanı ayakta tutan en büyük güçtür.

Aşk Acıtır.

Sabah kalktığımda hiçbir şey yoktur ama ne zaman ki o gece çöker, akşam olur, grip gibi çıkar ortaya yalnızlığın. Tıpkı hastalığın geceleri daha da nüksetmesi gibi... Gece oldu mu daha bir yalnız hissedersin kendini. Sevdiklerin aklına gelir, bir de yanında olmayanlar...

Neden yanımda değil?

Yarım kalmışlık neden bu kadar acı?

Hayata nedenleri sorgulamak için gelmemeliydik. Bir insanı sevmeli, mutlu olmalı sonra da başarıdan başarıya koşup gelecek nesile bir imza bırakarak gitmeliydik. Her şeyden korkar olduk! İşimizi kaybetmekten, “benden ayrılacak mı” kaygılarından, okuldan, aileden korkuyoruz. Hepsinden önemlisi, en yakınımızda sandığımız, her gün yüz yüze baktığımız, hayatımızı paylaştığımız insanlardan, birbirimizden bile korkuyoruz.

Korkmaktan başka bir şey yapamıyoruz. Allah bize hiç bitmeyecek bir yaşama sevinci vermiş. Peki kim ölecek gibi yaşıyor? Hiç kimse... Hep bir umut, hep bir sonsuzluk... Bu hikâyeye elbet bitecek. Ulan en azından yanında biriyle bitsin istiyor insan. Sonsuzluğa ulaşmanın en güzel yolu bu. Benim babaannem ve dedem altmış yıl beraberlerdi, babaannemin gitmesiyle tek başımıza kaldık. Vefat ettiği gün eve geldiğimizde dedeme şöyle dedim, “altmış yıllık eşindi, bir damla gözyaşı dökmedin, neden? Bu kadar mıydı? Bir anda nasıl silebildin?” Sustu... Sustu...

Sustu....

Ve sonra dedi ki;

“Taşın da yüreği yok ama onu yosun sarıyor. Beni denizden aldılar kumsala attılar. Artık kumun üstünde, güneşin altında yım ve benim yosunum gitti, sadece taş olarak kaldım. Benden artık duygu falan beklemeğin.”

Bu sözler bana çok büyük bir ders oldu. Bir insanı ne kadar sevebilirsin? Dünyadaki en büyük sevgiyi işte o zaman gördüm. Bizim yaşadıklarımız aşk değilmiş. Biz sadece alışmışız. Hani canın acır da bir zaman sonra alışırın ya... Öyle işte. Ama dedem o gün o cümleleri kullanarak sevgi nedir, aşk nedir bana bunların hepsini birkaç cümlede öğretti.

Kısaca o gün dedem dedi ki; ölene sorun yok, asıl sorun kalana... Babaannem belki kurtulmuştu ama onun gidişi bizim cehennemimizin ilk günüydü. Bazen insan yarım kalır. İşte dedem o gün tam anlamıyla yarım kalmıştı.

Artık evde ben olsam da olmasam da hatta onlarca kişi de olsa o artık tek başınaydı. Bir insanın gerçek anlamda nasıl yarım kaldığını o gün anladım.

Keşke böyle olmasaydı... Ve keşke ben aşkın, sevginin ne demek olduğunu bu şekilde öğrenmeseydim. Oysa kimse okulda, kütüphanede ya da sokakta yeni bir şey öğrenince canı yanmazdı. Ama ben hayatımda ilk defa bir şeyi öğrenirken canım yandı.

Ben de onun gibi olmak isterdim. Eğer yarım kalacaksam altmış senemi doya doya geçirmek isterdim. Sonra da geriye, ona kavuşacağım günleri beklemek kalırdı.

Bazen aşk acıtır ve aşk acıdır...

ZEUS KABADAYI

Beni Yarım Bıraktın

İçimde sürekli bana seslenen bir ses var, en zor anlarımda bile konuşmaktan vazgeçmiyorum: “Bu hayatta çok şey gördük, geçirdik, hiçbir şey bizi yenip yıkamadı!

Bunlar mı yıkacak? Zor yıkarlar!”

Ben vazgeçmiyorum gülüşlerimden. Hayatta yaşayacağım güzelliklere inanmaktan asla vazgeçmiyorum.

Önemli olan sevmek, sevilmek, çabalamak.

Gerisi boş bir balon.

Ne kadar yukarı çıkarsa çıksın, elbet patlayacak, elbet sönecek...

Ben gerçek duyguları aramaktan ve onların bir gün mutlaka yaşanacağına inanmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

hayykitap

ISBN: 978-625-7479-64-6

9 786257 479646